

<b>Z OBSAHU</b>	<b>Mocná doba, bod obratu. Katecheze Svatého otce Františka</b>	<b>04</b>
	<b>Mučedníci komunismu. Blahoslavený Štěpán Šándor</b>	<b>07</b>
	<b>Úpadek rodiny a vymírání víry? Rozhovor s Mary Eberstadtovou</b>	<b>08</b>
	<b>Dítě na okraji společnosti. Ministryně a dítě</b>	<b>11</b>

## TRADICE OTCŮ

Z apologie „Kniha Autolykovi“ od svatého biskupa Theofila z Antiochie († kolem 180)

Řekneš-li „Ukaž mi svého Boha“, odpovím ti „Ukaž mi svého člověka a já ti ukážu svého Boha“. Ukaž tedy, jsou-li tvé duchovní oči vidoucí a zdali tvé srdce umí naslouchat.

[...] ti, kteří mohou Boha vidět, na něho skutečně patří, jen mají-li duchovní oči dokolařan. Oči mají totiž všichni, ale někdo je má zastřené temnotou, takže nevnímá sluneční světlo. Z toho, že slepí nevidí, však přece neplyne, že slunce nesvítí; to musí připsat slepci sami sobě a svým očím. Také ty máš duchovní zrak zastřeny tmou hříchů a vlastních zlých skutků.

Duše člověka musí být čistá jako vyleštěné zrcadlo. Jestliže se dá do kovového zrcadla rez, člověk v něm svou tvář nespátří. A stejně pronikne-li do člověka hřích, nemůže takový hříšník vidět Boha.

Chceš-li ovšem, můžeš se uzdravit. Svět se lékáři, ten už zákal z tvého duchovního oka odstraní. A kdože je ten lékář? Je to Bůh, neboť ten svým Slovem a svou Moudrostí uzdravuje a dává život. Bůh skrze Slovo a Moudrost učinil všechno, protože *slovem Páně stvořeno je nebe, zástup nebes dechem jeho úst. Jeho moudrost všechno převyšuje. Hospodin založil zemi moudrostí, svou rozumností zbudoval nebe. Podle jeho plánu vytryskl oceán a oblaka dávají padat rose.*

Jestliže si to všechno uvědomíš, člověče, a budeš žít čistě, svatě a spravedlivě, můžeš vidět Boha. Nejprve ovšem musí zavítat do tvého srdce víra a bázeň Boží, a pak přijde poznání. Až odložíš vše smrtelné a oblečeš se v nesmrtnost, pak ti bude dáno vidět Boha. Neboť Bůh vzkřísí s duší i tvé tělo k nesmrtnosti; staneš se nesmrtným a uvidíš Nesmrtného, jestliže mu teď uvěříš.



Albrecht Dürer: Pokání svatého Jeronýma (ca. 1500). Foto: Wikimedia Commons

## Na cestě za štěstím

Již více než dvě století šíří volnomyšlenkáři jako výplod svého osvíceného rozumu, že člověku na jeho cestě za štěstím stojí v cestě především Církev se svými necitelnými příkazy a zákazy a že je třeba, aby se od ní osvobodil. V dějinách nechyběla období, kdy zastánci těchto idejí prosazovali jejich uplatnění dokonce pomocí krvavých revolucí. Nakonec se ukázalo, že daleko účinněji lze odvést lidi od Církve vytrvalou mediální kampaní, která nabídne lidem vzory rozmařilého a požitkářského života a provokuje tělesnou žádostivost. Sexuální revoluce se opravdu osvědčila jako účinná metoda, jak v lidech probouzet odpor k mravním zábránám a tabu a přivést je k pohrdání tím, co je opravdu vznešené, posvátné a ušlechtilé. Jako nejvyšší mravní zákon

se prosadila zásada, že člověk má právo, aby uspokojil svou žádostivost.

Zdravý a střízlivý rozum i bez Božích příkázání a Církve však nemůže popřít, že takové počínání je přímo proti přirozenosti. Vykořisťování lidského těla nemůže zůstat bez následků. Nejen zastánci křesťanství, ale i nevěřící odborníci a statistika ukazují neklamný fakt, že se vlastně nedaří dosáhnout toho původně vytyčeného cíle, a tím je lidské štěstí. Lidé si stále více neví rady sami se sebou a se svým životem. „Civilizační choroby“ postihují a ohrožují stále víc jak tělesnou, tak duševní stránku člověka. Není výmluvnějšího dokladu o fiasku a nesmyslnosti lidského bloudění než stále častější útěky ze života.

Dokončení na str. 2



Foto: Vatican.va

## Před rokem byl zvolen Petrův nástupce a dal si jméno František

„Modlete se za mne“ – tuto prosbu vyslal papež František ze svého twitterového účtu rok po volbě na Petrův stolec. Tatáž prosba zazněla z lodžie Vatikánské baziliky onoho 13. března 2013 v půl deváté večer.

„Dobrý večer, bratři a sestry, víte, že povinností konkláve bylo dát Římu nového biskupa. Vypadá to, že mí bratři kardinálové si pro něj došli téměř na kraj světa, ale teď jsme tady. Děkuji za vaše přijetí – římská diecéze přijímá svého biskupa. Děkuji. Především bych se chtěl pomodlit za našeho emeritního biskupa, Benedikta XVI. [...] A nyní – biskup a lid – zahajme tuto pouť. Pout' římské církve, která v lásce předsedá všem církvím, pout' bratrství, lásky a vzájemné důvěry. Stále se za sebe modleme, jeden za druhého. [...] Nyní bych vám chtěl dát požehnání, avšak ještě předtím vás požádám o jednu laskavost. Předtím, než biskup požehná lidu, vás prosím, abyste se vy modlili k Pánu, aby mi požehnal. Modlitba lidu, který prosí o požehnání pro svého biskupa. Useberme se v tichosti v této vaší modlitbě – nade mnou.“

Biskup a lid, tato dvojice se pro 265. Petrova nástupce stává programem jeho služby. Při své první mši svaté v Sixtinské kapli, koncelebrované s kardinály voliteli, touží po Církvi, která „putuje, buduje, vyznává Ježíše Krista Ukřižovaného“. A po Církvi chudé: „Ach, jak bych chtěl, aby Církev byla chudá a pro chudé!“

Papež vyzývá k odsvětštění Církve: „Duchovní zesvětštění zabíjí. Zabíjí duši. Zabíjí lidi. Zabíjí Církev.“ Pokud Bohu povolíme, aby nás miloval, dokážeme se tomuto pokušení vyhnout. Svou první promluvu po nedělní modlitbě Anděl Páně František věnoval Božimu milosrdenství, které má vepsáno do svého biskupského hesla.

„Bůh se v odpouštění nikdy neunaví! Problém je, že my ochabujeme, my nechceme, ochabujeme v prosbě o odpuštění. Nikdy neochabujme, nikdy neochabujme! On je laskavý Otec, který vždycky odpouští a který má milosrdné srdce vůči všem. A také my se učme být ke všem milosrdní.“

RaVat

Dokončení ze str. 1

Ona nechtěná a odmítaná „nadpřirozená instituce“ ví o člověku a jeho nejdůležitějších potřebách víc než moderní věda: že umrtvování vede k životu a bezbřehé užívání života vede ke smrti, že „být skutečným věřícím“ se dokonce vyplácí, i pokud jde o tělesnou kondici, zdraví a délku života, a dokonce i pokud jde o prosperitu občanské společnosti. Na jednom metru čtverečním bez nákladných aparatur je schopná provádět diagnózy a léčit to nejpodstatnější v člověku, to, co nejvíce potřebuje ke svému štěstí, a to je čisté srdce.

Svatost pokání byla a je hlavním nástrojem a tajemstvím úspěchu tak velkých světců jako svatý Jan Bosco, svatý farář Arský nebo svatý otec Pio. Potřebujeme méně diskutérů a více dobrých, svatých zpovědníků, za kterými by lidé táhli jako za nimi. Kněží Církve, modlete se den co den: Pane, učiň mě svým nástrojem, učiň mě svým svatým zpovědníkem, abych vrátil mnoha lidem čisté srdce!

Lubomír Štula  
redaktor týdeníku Světlo

## Nuncius v Sýrii o situaci v zemi

Před třemi lety začaly protivládní demonstrace v Sýrii. Následná válka pak k dnešku čítá 146 tisíc obětí a 9 milionů uprchlíků, z toho více než dva a půl milionu v exilu. Kromě lidských životů však konflikt zničil také vzorový náboženský a etnický pluralismus, kterým se Sýrie vyznačovala. Apoštolský nuncius arcibiskup Mario Zenari informuje o tamější situaci z Damašku: „Rád bych doufal, že není vše ztraceno. Zejména soužití křesťanů s muslimy tu bylo skutečně příkladné a extremismus posledních dvou let je velmi narušil. Křesťané válkou trpěli a trpí stejně jako všichni syrští občané. Jejich biskupové je na svém posledním setkání povzbudili k důvěře, modlitbě a solidaritě. Vyzývají je, aby v rámci možností zůstali zde, ve vlasti. Mluvil jsem také s muslimskými náboženskými představiteli, které mrzí, že křesťanská společenství byla vystavena mnoha útokům. A rozhodně tyto útoky odsuzují jako dílo extremistů. Muslimové si přejí, aby křesťané v této zemi zůstali.“

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

## Zpráva komunistky Zuberové nebyla v Evropském parlamentu přijata!

Evropský parlament pokračuje v útocích na lidský život a rodinu. V úterý 11. března hlasovali europoslanci o „Zprávě o rovnosti žen a mužů v Evropské unii za rok 2012“, kterou připravila portugalská komunistická europoslankyně Inês Cristina Zuberová. Zpráva neprošla hlasováním o 9 hlasů.

Zpráva propaguje ideologický pohled na roli žen v moderní společnosti a poškozují hodnoty pravé svobody a rovných příležitostí založené na zásluhách a schopnostech. Rodinné povinnosti zpráva považuje za překážku naplnění člověka v zaměstnání. Místo toho propaguje genderovou ideologii, potraty, manželství osob stejného pohlaví, genderovou indoktrinaci dětí ve školách od raného věku a genderové kvóty.

Evropská iniciativa CitizenGO připravila protestní petici, kterou podepsalo téměř 50 tisíc lidí. I osobní protestní dopisy jednotlivým poslancům EP, včetně českých, pomohly k zamítnutí této škodlivé zprávy.

RC, HPŽ ČR

## Stále více italských lékařů odmítá provádět interrupce

Rada Evropy napomíná Itálii za to, že příliš mnoho lékařů v této zemi odmítá vykonávat interrupce. Jde o reakci na stížnost podanou jednou z nevládních organizací International Planned Parenthood Federation European Network, podle níž je Italkám upíráno právo na potrat garantované tzv. zákonem 194. V posledních letech počet lékařů a zdravotních sester odmítajících potraty v Itálii značně vzrostl. V roce 2005 deklarovalo výhradu svědomí cca 59 % lékařů. Nyní jejich počet překračuje 70 %.

„Vývíjí se ohromný nátlak na to, aby bylo vyloučeno právo na výhradu svědomí. Je pravda, že podle italské legislativy má žena právo na potrat – a právě tady nastupuje konflikt a jsou porušována práva jiných. Zdá se mi, že v Evropě vládne antropologická vize, která absolutizuje jedno právo na úkor jiných. Z právního hlediska jde o jakousi vadu, právo má být totiž stejné pro všechny. Lékař vyjadřující výhradu svědomí to nedělá proto, že by nechtěl pracovat, jak se často tvrdí, ale je člověkem, který chce zachovat hodnoty, které mu diktuje svědomí. A ty musejí být respektovány, stejně tak jako se musí respektovat právo jiných lidí,“ říká Paola Ricci Sindoni ze sdružení „Scienza e Vita“.

RaVat

## Krymští katolíci se modlí za mír

Ukrajinská katolická církev ostře kritizuje vojensko-politické zásahy Ruska na Krymu. Biskup Oděsy a Simferopolu Bronislav Biernacki, do jehož kompetence spadá i Krym, apeloval na „všechny národy světa“, aby pomohly nastolit dialog a mír.

Podle polských katolických médií se katolická církev Ukrajiny snaží dál žít normálně. Je vidět, že do kostelů přichází víc lidí než jindy, nedělní bohoslužby proběhly normálně. Mnoho lidí přišlo ke zpovědi. Katolíci na Krymu přijali výzvy k postu a modlitbám za mír. Pravoslavný biskup kyjevského patriarchátu Klemens navštívil v sobotu ukrajinské vojáky na základně Prevalne, kteří jsou připraveni bránit Krym před ruskou armádou, a zdůraznil, že Krym je součástí ukrajinského státu. Generální sekretář Světové rady církví Olav Fykse Tveit vyzval všechny strany, aby se vyvarovaly násilí. Kyjevský evangelický pastor Ralf Haska vyzval Tveita, aby promluvil do duše moskevskému patriarchovi Kirillovi I., který by měl Putina vyzvat k ústupnosti.

SIR, Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

## SLOVO KNĚZE

Blíží se pražský Pochod pro život. Již čtrnáctý. Pamatuji na ty první s několika sty účastníky. Pak rok od roku počet demonstrujících pomalu stoupal. Loni se nás sešlo již ke dvěma tisícům... ale stále mi to připadá málo vzhledem k závažnosti věci, o kterou jde.

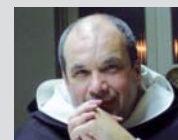
Demonstruje se za spoustu věcí. Například za zlepšení sociální situace, za vyšší platy, proti korupci, proti diktátorům, za základní (přirozená) lidská práva. Snad nejvznešenějším motivem protestu je solidarita s lidmi – zneužívanými, pronásledovanými, mučenými či vražděnými. Demonstrace solidarity má velký smysl i cenu. Je projevem blízké lásky, souználosti a ochoty obětovat se, abych druhé zachránil nebo jim alespoň ulehčil.

Do této kategorie patří i Pochod pro život – demonstrace za ochranu lidského života a za ochranu mateřství resp. nastávajících maminek. Účastníkům Pochodu nejde jen o opětné zajištění práva na život. To je sice Ústavou deklarované, ale v každodenní praxi masivně pošlapávané, a to dokonce těmi, kdo za své profesní poslání přijali lidi léčit a život chránit. Pochodující demonstranti se především solidarizují s těmi 23 tisíci dětmi, které byly v uplynulém roce zabity umělým potratem, a s jejich zraněnými maminkami, jež byly mnohdy k potratu tlačeny nebo byly málo informované anebo jim nikdo nenabídl lepší alternativu k té nejhorší možné.

Říkám si, kdyby se letos vypravilo na Pochod alespoň 23 tisíc lidí. Každý účastník by pak mohl zastupovat jedno to maličké, jež má stejnou lidskou důstojnost jako on sám. Zároveň by tento počet naznačoval připravenost a ochotu pomoci těhotným ženám v těžkých situacích. Žijeme ve společnosti, kde žádná nastávající matka na potrat jít nemusí.

V Kyjevě demonstrovalo až několik set tisíc lidí několik měsíců za politické změny. Co jsme ochotni obětovat my, aby v naší zemi nebyla denně prolévána nevinná lidská krev a aby všechny maminky chtěly své děti donosit?

fr. Pavel Maria OP



fr. Pavel M. Mayer OP,  
dominikánský kněz,  
magistr noviců



# ZLÍ DUCHOVÉ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera



Pokoušení Krista (Monreale, 12. stol.)  
Foto: Wikimedia Commons

Představa o démonických mocnostech vstupuje do Starého zákona jen váhavě, naproti tomu v Ježíšově životě dostává neslýchanou sílu [...]. Tento proces stupňování od Starého k Novému zákonu, extrémní krystalizace démonického právě v protikladu k postavě Ježíše a stálost tématu v celém novozákonním svědectví má značnou vypovídací sílu.

[...] V prostředí prostoupeném božstvy, v němž byla hranice mezi dobrými a zlými božstvy rozostřená, by odkaz na satana postrádal jasnost rozhodného vyznání. Teprve když se nauka o jednom Bohu se všemi jejími důsledky stala nezměnitelným vlastnictvím Izraele, mohl se pohled rozšířit na mocnosti, jež vstupují do prostoru člověka, aniž by upíraly Bohu jeho jedinečnost. [...] Bible ví o Ježíšových pokoušeních (Lk 22,28), ne pouze o tom jediném, jež je obsáhle vylíčeno; jde tak daleko, že říká, že Ježíš přišel na svět, aby ďáblově činnosti udělal konec (1 Jan 3,8). Toto vyjádření shrnuje, co sám Ježíš říká v řadě výroků o silnějším a silném, o moci démonů, jejichž království přivede v síle Ducha Svatého k pádu (Mk 3,20–30). Je nápadné, že on, který nechtěl, aby z něho dělali muže zázraků, chápal boj proti démonům jako podstatnou součást svého poslání (srov. např. Mk 1,35–39), a že v důsledku toho patří tato moc k jádru plné moci, kterou předává svým učedníkům: Budou poslání „kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy“ (Mk 3,14n.). Duchovní boj proti ztročujícím mocnostem, exorcismus

nad světem oslepeným démony patří neoddělitelně k duchovní cestě Ježíše a k ohnisku jeho vlastního poslání, jakož i poslání jeho učedníků. Postava Ježíše, jeho duchovní fyziognomie, se nemění, ať by se Slunce točilo kolem Země, či Země kolem Slunce, ať svět vznikl evolucí, nebo ne, ale rozhodně se změní, když se z ní odstraní zápas se zkušenou mocí říše démonů.

[...] Vstoupí-li člověk do světla Ježíše Krista, je démon usvědčen, a tak se stává přemožitelným. Opět platí, že by se změnil křest, a tím křesťanské naplnění života, kdyby se vyškrtla skutečnost ďáblůvské moci. Vlastně bychom zde, v souvislosti s otázkou o církvi, měli přijmout zkušenost svatých, příkladných věřících – říkám: jejich zkušenost, ne všechny jejich ideje. Tato zkušenost odpovídá Ježíšově zkušenosti: čím výrazněji se ďábel stává viditelným a mocným, tím méně se může skrývat. V tomto ohledu by se doslova dalo říci, že vymizení démonů, zdánlivá bezpečnost světa, jde ruku v ruce s vytrácením posvátného.

<http://www.dbk-shop.de>  
Přeložil P. Josef Kolář SJ

## MOCNÁ DOBA, BOD OBRATU

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Při generální audienci na Popeleční středě představil papež František postní dobu jako důležitý čas našeho obrácení, kdy si máme hlouběji uvědomit Kristovo vykupitelské dílo a žít závazněji svůj křest.

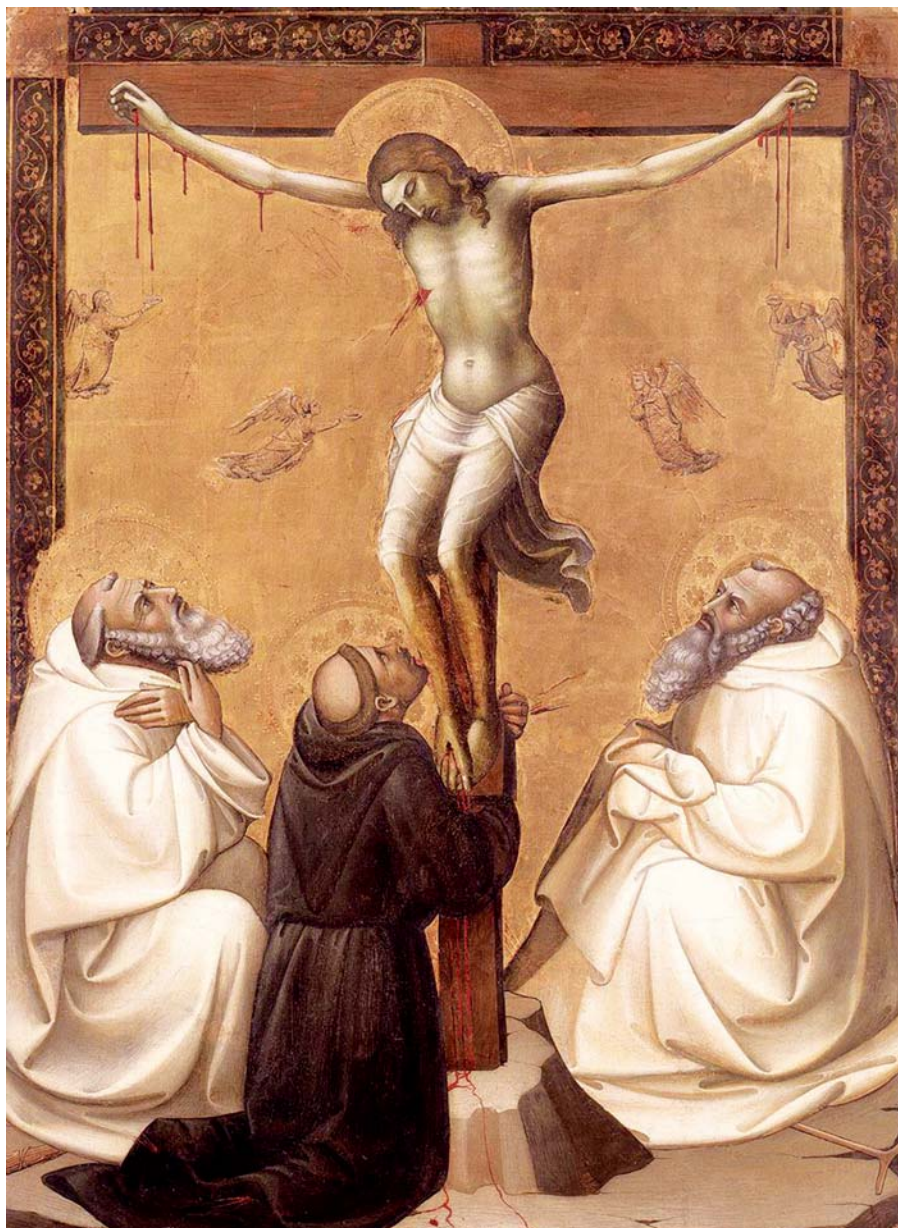
Dobrý den, drazí bratři a sestry, Popeleční středou dnes začíná čtyřicetidenní postní doba, která nás přivede k Velikonočnímu triduu, památce umučení, smrti a vzkříšení Pána, srdci a jádru mystéria naší spásy. Postní doba nás na tento důležitý moment připravuje,

a proto je dobou „mocnou“, bodem obratu, který má každému z nás usnadňovat změnu, konverzi. Všichni se potřebujeme polepšit, změnit k lepšímu. Postní doba nám pomáhá vyjít z úporných návyků a pokleslé náklonnosti ke zlu, jež nám strojí úklady. Církev nám v postní době

adresuje dvě pozvání: uvědomit si hlouběji Kristovo vykupitelské dílo a žít závazněji svůj křest.

### Vděčná odpověď na Boží lásku

Uvědomění si divů, které Pán učinil pro naši spásu, disponuje naší mysl a naše



Lorenzo Monaco: Kristus na kříži (1405–1407). Foto: Wikimedia Commons

srdce k postoji vděčnosti vůči Bohu za to, co nám daroval, za všechno, co koná pro svůj lid a celé lidstvo. Odtud vychází naše konverze. Je to vděčná odpověď na ohromující tajemství Boží lásky. Pozorujeme-li lásku, kterou k nám chová Bůh, vnímáme ochotu přiblížit se mu. A to je konverze.

### Žít až do dna křest

Žít až do dna křest je druhé pozvání a znamená také nezvykat si na úpadek a bídu, s nimiž se setkáváme v ulicích našich měst a obcí. Existuje riziko, že budeme pasivně přijímat určitá jednání

a nedívat se skličujícím skutečností, které nás obklopují. Zvykáme si na násilí, jako by to byla samozřejmá všední zpráva; zvykáme si na bratry a sestry, kteří nocují na ulici a nemají střechu nad hlavou. Zvykáme si na uprchlíky, kteří hledají svobodu a důstojnost a nejsou přijímáni tak, jak by měli. Zvykáme si na život ve společnosti, která se chce obejít bez Boha a v níž rodiče už neučí děti modlit se, ani se přezehnat křížem. A zeptám se vás: umějí vaše děti udělat znamení kříže? Přemýšlejte. Vaši vnuci se dovedou přezehnat? Naučili jste je to? Přemýšlejte a odpovězte si v srdci. Umějí

se modlit Otčenáš? Znájí Zdravas? Přemýšlejte a odpovězte si.

### Otvírat srdce vůči Bohu a bratřím

Toto tíhnutí k nekřesťanskému a pohodlnému jednání narkotizuje naše srdce! Postní doba k nám přichází jako prozřetelnostní čas změny kursu, obnovy schopnosti reagovat na zlo, které nás neustále ohrožuje. Postní dobu je třeba žít jako čas obrácení, osobní i komunitní obnovy přiblížením se Bohu a důvěřivému přilnutí k evangeliu. Takto budeme moci hledět novými očima na bratry a jejich potřeby. Proto je postní doba vhodná pro obrácení k lásce vůči Bohu a k bližnímu; lásce, které je vlastní postoj nezištnosti a milosrdenství Pána, jenž „se stal chudým, aby nás obohatil svojí chudobou“ (srov. 2 Kor 8,9). Rozjímáním o ústředních tajemstvích víry – umučení, kříži a vzkříšení Krista – si uvědomíme, že se nám dostalo nezměrného daru Vykoupení nezištnou Boží iniciativou.

### Prosit o ochranu a pomoc Pannu Marii

Děkuvzdání Bohu za tajemství jeho ukřižované lásky; autentická víra, obrácení a otevřenost srdce vůči bratřím – to jsou zásadní znaky toho, jak žít postní dobu. Na této cestě chceme s obzvláštní důvěrou prosit o ochranu a pomoc Pannu Marii, která jako první uvěřila v Krista, aby nás v těchto dnech intenzivní modlitby a pokání provázela a abychom tak duchovně očistěni a obnoveni přistoupili ke slavení velkolepého mysteria Paschy jejího Syna.

Všem přeji požehnanou postní dobu!

*Přeložil P. Milan Glaser SJ*

*Radio Vaticana*

*(Mezititulky redakce)*

**Postní doba je vhodná pro obrácení k lásce vůči Bohu a bližnímu; lásce, které je vlastní postoj nezištnosti a milosrdenství Pána, jenž se stal chudým, aby nás obohatil svojí chudobou.**



## OBDIV A BOLEST



Maria, Matka Církve (klášter Sacro Speco v Subiaku). Foto: <http://www.fministry.com>

Každoroční postní duchovní cvičení pro papeže a zaměstnance římské kurie mají dlouhou tradici. Zavedl ji Pius XI., v přímé návaznosti na ignaciánské uzavřené rekolekce. Papežovi spolupracovníci se jich nicméně účastnili takřka jako jednou nohou. Podle možností přicházeli na přednášku do kaple Redemptoris Mater a zároveň pokračovali ve své práci, někdy se angažovali i veřejně. Letos tomu bylo jinak. František už před několika měsíci ohlásil, že exercicie tentokrát proběhnou mimo Vatikán, v exercičním domě, a budou mít uzavřený charakter. Tomu se říká revoluce. Pět dní pospolu v modlitbě jistě mnoho mění. A za to patří papeži obdiv. Vzal kardinály a monsignory zkrátka...

Velmi krásná byla rovněž papežova promluva k římským kněžím. František přijal tradici zavedenou Janem Pavlem II., v níž posléze pokračoval také Benedikt.

**Chceme zachovat loajlnost vůči Církvi a papeži, protože to patří k základům katolické praxe. Někdy to ale může být těžké. Přesto neztrácíme dětskou důvěru.**

Ve čtvrtek po Popeleční středě pozval do Vatikánu kněze své diecéze. Setkání mívala v minulých letech různý charakter. František se rozhodl promluvit o milosrdenství v kněžském životě. Bylo to velmi osobní svědectví, navazující na vlastní pastorační zkušenosti. A přitom velmi působivé. Umím si představit, že na kněze muselo udělat hluboký dojem. Pokud pohnulo jejich srdci, pokud se třeba i jen každý druhý vrátil do své farnosti proměněný, se silnou vůlí k proměně, pocítí

římská diecéze rychle změnu k lepšímu. Jinými slovy reforma probíhá.

V posledních týdnech jsme však zažili i jiné epizody, s nimiž má normální věřící problém. A nejen obyčejný věřící. Populární italská novinářka v minulých dnech přiznala, že je příliš dcerou Církve na to, aby mohla být vatikanistkou, číst subtilní posuny, politické hry a konflikty různých ideových proudů. Čekám s dětskou důvěrou, až si Církev, moje matka, všechno vyjasní – napsala Costanza Miriano.

Velmi dobře této kapitulaci rozumím. Věříme, že Církev je naší matkou a papež otcem. Nechceme s papežem polemizovat, byť by jen v duši. V nitru cítíme, že je to nebezpečná cesta. Chceme zachovat loajlnost vůči papeži, protože to patří k základům katolické praxe. V některých situacích je to ale těžké – například když František za každou cenu chce diskusi o rozvedených a ostenativně podporuje kardinála Kaspera. A kardinál Kasper otevřeně propaguje svolení k přístupu lidí žijících v nesvátostránských svazcích ke svátostem – a to ve jménu přizpůsobení se realitám současného světa. Překvapuje mě také ambivalentní postoj Františka k otázce svazků osob téhož pohlaví, tím spíše, že učení Církve v této věci je jednoznačné a nikdy nebylo odvoláno.

Bolí mě také to, že se vyhazuje do koše motu proprio *Summorum Pontificum*, které zpřístupňovalo dávnou liturgii, a to nejen proto, aby se učinilo zadost chvilkové módě, nýbrž proto, aby se dvě formy římského ritu mohly navzájem obohacovat.

Těžko předstírat, že tohle všechno není. Costanza Miriano kapitulovala. Já také nechci polemizovat s papežem. V mnoha věcech ho obdivuji, ale musím také ve vši loajlnosti přiznat, že mu někdy nerozumím – ba že mi někdy působí bolest. Nic víc.

Krzysztof Bronk



Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

# MUČEDNÍCI KOMUNISMU

**Blahoslavený Štěpán Šándor, salesiánský koadjutor**

Mezi blahorečené maďarské Církve přibyl v říjnu 2013 laik, salesiánský koadjutor Štěpán (Ištván) Šándor. Jeho život dramaticky poznamenaly složité osudy Maďarska ve 20. století, především nacistický a komunistický režim. Přesto se nevzdal svého poslání – působit mezi mládeží v duchu svatého Jana Bosca, zakladatele salesiánů.

Narodil se 26. října 1914 v Maďarsku ve městě Szolnok asi 100 km na severovýchod od Budapešti. Jeho otec Ištván pracoval jako železničář, matka Maria byla v domácnosti. Štěpán měl ještě dva bratry. Rodiče byli hluboce věřící katolíci a k praktikování víry vedli i své děti. Společně navštěvovali farnost u františkánů, kde mladý Štěpán i ministroval. Prožil šťastné dětství, byl znám svou přátelskou povahou, vynikal jako organizátor her. V rodném městě vychodil osmiletou lidovou školu. Později organizoval různé aktivity pro děti. Právě františkáni ze Szolnoku mu později doporučili, když viděli jeho touhu pracovat s mládeží, aby vstoupil do salesiánské kongregace.

Štěpán absolvoval technicky zaměřenou střední školu – vyučil se soustružníkem a stejně jako jeho otec začal pracovat jako dělník na železnici u maďarských státních drah. Postupně získával prostřednictvím časopisu *Bollettino Salesiano* první informace o salesiánech. Obdivoval jejich obětavou práci, výchovné metody i radostný přístup k mládeži. Nakonec se rozhodl skončit se svou prací a stát se salesiánem. Rodiče byli těmito jeho životními plány poněkud zaskočeni a snažili se mu je zpočátku rozmlouvat, nakonec však s jeho rozhodnutím souhlasili.

## Salesiánem

V roce 1936 vstoupil do dvouletého aspirantátu na salesiánském institutu v Budapešti ve čtvrti Rákospalota, k němuž přiléhala také tiskárna. V této době se u salesiánů také vyučil tiskařem. V roce 1938 nastoupil do noviciátu salesiánské kongregace. Mezitím byl povolán na vojenskou službu, kterou absolvoval

v Budapešti. V roce 1939 se mu podařilo dokončit noviciát a 8. září 1940 složil své první sliby. Poté mu byla svěřena úloha asistenta pro mládež v salesiánském institutu, zároveň se s příkladným zápalem a obětavostí věnoval věřící dělnické mládeži. Už v roce 1942 byl povolán do ma-



Blahoslavený Štěpán Šándor. Foto: archiv autora

ďarské armády, která v té době bojovala po boku nacistického Německa proti sovětským jednotkám v Rusku. Na vojně pracoval jako radista. I během trýznivého pobytu na frontě se snažil udržovat kontakt se salesiány a představenými kongregace a spolu s dalšími několika podobně smýšlejícími vojáky se v hrozných podmínkách války modlil. Nakonec se octl v roce 1944 v zajetí a následně byl poslán domů. V roce 1944 se vrátil k salesiánům a začal pracovat jako mistr v salesiánské tiskárně.

Příchod sovětské armády v roce 1945 sice znamenal porážku fanatického pronacistického režimu Šípových křížů, který krutě pronásledoval Židy a nebyl rozhodně přátelský ani vůči Církvi, ale přinesl také počátek prosazování komunismu v Maďarsku, odvlékání Maďarů do SSSR, demontáže podniků, znásilňování žen. V situaci válkou zbitčené země a poníženého obyvatelstva se Štěpán rozhodl pracovat na obnově země – ihned rozvinul rozsáhlý apoštolát mezi mládeží. V salesiánském ústavu působil jako mistr v tiskárně a vychovatel mládeže. Stal se také spoluzakladatelem organizace pro katolické učně KIOE. 24. července 1946 také složil věčné sliby a stal se salesiánským koadjutorem.

Komunisté s podporou sovětských jednotek brzy zahájili tažení k ovládnutí země – obsazení klíčových ministerstev vnitra, armády, tisku, spustili zestátnování a tažení proti opozici. Církevní školství bylo postupně rušeno, což v roce 1946 postihlo i salesiánský institut v Budapešti. Kongregace přesto nadále provozovala alespoň tiskárnu, kde Štěpán pracoval. Brzy přichází další nepříznivá opatření – omezení náboženského tisku a náboženských sdružení. V červnu 1948 byl provoz salesiánské tiskárny zastaven. V témže měsíci maďarský parlament zestátnil všechny školy a jejich zařízení – tedy i všechny řádové školy.

## Apoštolem v ilegality

V červnu 1950 byla rozpuštěna většina řádů a kongregací – kromě benediktinů, piaristů a františkánů, kterým bylo povoleno provozovat v zemi několik klášterů. Salesiánská kongregace však byla rozpuštěna. Řeholníci, kteří odmítli odložit



řeholní roucho, byli odesláni do soustředovacích klášterů. Mladí salesiáni, klerici a novici byli posláni domů a museli nastoupit do práce. Štěpán Šándor se vrátil k rodičům a začal pracovat ve státní tiskárně. Pomáhal v sakristii v místním kostele. Zůstal však věrný svému salesiánskému poslání – vyvíjel tajnou apoštolskou činnost mezi mládeží, zvláště mezi bývalými chovanci a studenty salesiánských domů, a udržoval kontakty s představenými kongregace. Štěpán se dostal do kontaktu především s dělnickou mládeží a také mladými věřícími policisty, což bylo optikou komunistického režimu vnímáno jako mimořádně nebezpečné a nežádoucí. Potom odešel do Budapešti, kde vystupoval pod falešným jménem a pracoval v chemické továrně na výrobu čisticích prostředků. Ve volném čase organizoval bývalé salesiánské studenty a také náboženské semináře. Vzhledem k ohrožení, jež mu hrozilo

v případě odhalení činnosti, mu salesiáni nabízeli možnost odejít za hranice, ale Štěpán se rozhodl ve své zemi zůstat.

### Trest smrti za práci s mládeží

28. července 1952 byl Štěpán zatčen tajnou policií přímo na svém pracovišti a podroben tvrdým výslechům. Pro soudní proces k němu bylo přiřazeno dalších pět salesiánů, devět policistů a dva studenti. Soud začal 28. října 1952. Štěpán byl odsouzen za zločin spiknutí proti lidově demokratickému státu k trestu smrti oběšením, stejně jako dva další obvinění. Ostatní obdrželi tresty v rozpětí od osmi do sedmadvaceti let. 8. června 1953 byl Štěpán popraven, jeho exekuce však byla utajována. Místo, kam byly pohřbeny jeho ostatky, není známo. Zpráva o vykonání trestu smrti byla příbuzným doručena teprve v říjnu 1959, tedy po šesti letech, a přesné datum popravy bylo zjištěno až po pádu

komunismu v Maďarsku. Štěpán Šándor zaplatil za svou věrnost Kristu, podobně jako např. Josef Toufar nebo tzv. babičtí mučedníci – P. Jan Bula, P. František Pařil a P. Václav Drbola –, cenu nejvyšší.

„Mučedník Štěpán Šándor zanechal svým spolubratrům salesiánům i nám všem trojí poselství: především je to věrnost až do krajnosti v povolání, ke kterému nás Pán volá. Na druhém místě pak úsilí o výchovu mládeže, kterou je nutné formovat k dobrému životu podle evangelia. A konečně důvěryhodné svědectví o Ježíši Kristu, jeho slovech naděje a milosrdné lásky,“ řekl kardinál Angelo Amato při beatifikaci Štěpána Šándora.

Vojtěch Vlček



Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

## ÚPADEK RODINY A VYMÍRÁNÍ VÍRY?

Rozhovor s Mary Eberstadtovou, autorkou knihy „Jak Západ skutečně ztratil Boha“

Proč je Evropa stále více sekulární, nekřesťanská a dokonce protikřesťanská? A jak v tomto prostředí může obstát rodina?

Tradiční teorie o sekularizaci tvrdí, že pokles víry vedl ke zhoršení rodinného života. Mary Eberstadtová ve své nové knize *Jak Západ skutečně ztratil Boha: Nová teorie o sekularizaci* namítá, že tomu tak není. Eberstadtová je hlavní kulturní kritička a přednášející v centru pro etiku a veřejnou politiku ve Washingtonu, D.C. *Catholic World Report* diskutoval s Mary Eberstadtovou o její nové knize a o teorii sekularizace, kterou v knize představuje.

**Proč jste se rozhodla napsat tuto knihu – co vás původně přivedlo k uvažování o sekularizaci na Západě?**

Tak jako ostatní Američané, kteří cestovali do Evropy, i já jsem byla opakovaně překvapena tím, jak se Evropa stala seku-

lární a nekřesťanská a někdy protikřesťanská. Prázdné kostelní lavice a málo navštěvované mše, katedrály, ve kterých je více turistů než poutníků, stárnoucí ministranti v kostelech bez dětí. To je jen několik postřehů z toho, co někteří nazývají postupujícím odkřesťanštěním Evropy. Otázka, proč k tomu dramatickému úpadku došlo, stojí za to, abychom jí věnovali čas a uvažovali o ní. Začala jsem se jí tedy zabývat. Prvním zajímavým faktem, který se objevil, bylo, že, jak ukazují úvodní kapitoly knihy, standardní způsob zdůvodňování sekularizace neobstojí.

Například, nadbytek sám Boha nevytlačuje, zrovna tak ani výchova a racionalismus nebo jiné údajné příčinné faktory, které při bližším zkoumání neobstojí. Skutečný jev sekularizace mi připadal

stále víc jako velká a zajímavá skládanka. Kniha *Jak Západ skutečně ztratil Boha* je pokusem poskládat kousky té skládanky tak, aby do sebe lépe zapadaly.

**Argumentujete v podstatě, že víra a rodina tvoří dvojistou spirálu a že tradiční teorie o sekularizaci, kdy úpadek víry vede ke zhoršení rodinného života, neberou v úvahu velké kusy té skládanky. Můžete o tom obsírněji pohovořit?**

Představa dvojité spirály znamená novou myšlenku: rodina a víra jsou propojeny a každá z nich vyžaduje, aby se navzájem obnovovaly. Proto, když upadá rodinný život, upadá zároveň i víra. A opačně, když víra vzrůstá, ožívuje se i rodina.

Začneme několika nespornými fakty, které na tento vztah poukazují. Lidé žijící



v manželství chodí do kostela víc než svobodní. Totéž a ještě ve větší míře platí pro manžele s dětmi. Podobně, jak to dokládá sociální nauka na celém světě, čím víc jsou lidé věřící, tím početnější mají rodiny. Porodnost a víra jsou těsně propojeny.

Je třeba ptát se, *proč* tomu tak je. Uspokojivou odpovědí není „no, to je prostě to, co věřící dělají“. Jedním z nových způsobů, jak se dívat na tento vztah, je vnímat, že lidé, kteří žijí v rodině, se všeobecně přikláníjí k víře, a zejména ke křesťanství. Tento fakt je za některých okolností jak skrytým motorem sekularizace, tak za jiných okolností skrytým motorem oživení víry.

*Někteří namítají, že mimo Evropu sekularizace neexistuje. Vždyť Amerika je stále ještě náboženská, jen rozmanitější. Jak vy se díváte na tyto námitky?*

Je pravda, že věřící, kteří se dívali na západní Evropu, se po mnoho let utěšovali myšlenkou, že Evropa je jen zvláštní případ. To je ale Pyrrhova útěcha.

Zprvė, směr vývoje, kterým se rodina ubírá a který je spojen s rostoucí sekularizací – předně nízká porodnost, nízký počet uzavřených manželství a stoupající počet dětí narozených nemanželským párům –, pokračuje rychle na celém Západě, včetně USA. My jsme nyní tam, kde byly Dánsko a Švédsko před několika desítkami let. Např. 40 % všech narozených dětí v Americe se narodilo nemanželským párům.

Takže kráčíme stejným směrem jako Evropa, jen poněkud pomaleji. Jestliže je spojení rodiny a víry tak složité, jak se jeví a jak to kniha dokazuje, pak tento pokračující rozklad rodiny nevěstí pro Církev nic dobrého. Zadržte, Evropa není, jak se ukazuje, zvláštní případ. Sekularizace a s ní spojený směr vývoje v životě rodin vzrůstá i mimo Spojené státy a Evropu – dokonce i v Argentině, odkud pochází Svätý otec František, neustále vzrůstá počet lidí, zejména mladých, kteří o sobě prohlašují, že nemají „žádnou náboženskou příslušnost“.

Takže oproti filozofům, kteří na sekularizaci pohlížejí jako na módní evropskou záležitost, pokládám za zřejmé, že je to záležitost každého, alespoň u populace, která tento evropský trend přijímá za vlastní.



Nicolas Poussin: Svátost manželství (1637–1640). Foto: Wikimedia Commons

**Rodina a víra jsou propojeny a každá z nich vyžaduje, aby se navzájem obnovovaly. Když upadá rodinný život, upadá i víra. A když roste víra, oživuje se i rodina.**

*Když se zaměřujete na rodinný faktor jako na to, co je zásadní pro prohlubování víry, tvrdíte s politováním, že rodina jako instituce má menší vliv na své jednotlivé členy než dříve. Proč je tomu tak?*

Gravitační vliv rodiny je slabší než kdykoli předtím z několika důvodů. Mění se západní legislativa zjednodušila pohled na rodinu spíše jako na nezávaznou domluvu založenou na dobrovolném svazku než jako na permanentní instituci tvořenou základními biologickými svazky. Kdysi zůstala švagrová švagrovou po celý život. Dnes ji mohou kdykoli nahradit jiné švagrové podle svých záměrů nebo záměrů vašeho bratra. To je nový a silný sociální fakt. Pak zde hraje roli komplikovaný vztah mezi rodinou a státem, kterému se věnuje malá pozornost. Kniha tento vztah také zkoumá, protože i to je významná část nového obrazu rodiny. Na jedné straně se do toho stát vlo-

žil jako náhrada rodiny v případě nouze a zachraňuje tak kousky rozbité rodiny, na druhé straně tím stát zase rozbití rodin financuje, a tudíž podporuje. A samozřejmě to, co rodinu ničí nejvíce – s tím souhlasí mnoho světských badatelů –, je sexuální revoluce, která změnila vztahy mezi pohlavími – i uvnitř rodiny – nepředstavitelným způsobem.

*Vracíte se k několika argumentům z vaší předchozí knihy Adam a Eva po pilulce, ve které se zmiňujete, že rozšířené přijetí kontroly porodnosti navždy změnilo přirozenou jednotku rodiny a vztahy mezi pohlavím. Je tato pilulka opravdu takovým vlivným faktorem v západní sekularizaci?*

Ano. Pilulka má opravdu toto vše na svědomí – ačkoli to „navždy“ je otázkou.

Antikoncepční metoda narušila základní rytmy rození, smrti a rodiny jako žádná jiná historická síla. S tím asi souhlasí všichni. A teď, když tolik lidí, zejména na Západě, žije v rozbitých nebo neexistujících rodinách, je pravděpodobné, že nebudou věřící, a to z různých důvodů, které kniha zkoumá. A samozřejmě, pilulka také přispěla k poklesu křesťanství na Západě jiným způsobem: demograficky. Např. k současné nepříznivé situaci v protestantismu došlo čas-

tečně přijetím antikoncepce. V knize je kapitola nazvaná „Asistovaná náboženská sebevražda“, která právě to vysvětluje.

*Jak ovlivnilo sekularizaci opomíjení učení Církve o takových problémech, jako je potrat, manželství, rozvod a homosexualita? Když některé křesťanské církve budou o těchto problémech hovořit, nestane se pak víra přitažlivější?*

V krátkodobé perspektivě chceme všichni, aby se nám říkalo, že je v pořádku, když děláme, cokoli si zvolíme. V dlouhodobé perspektivě však experiment „light-křesťanství“ vyvolává nepřekonatelné institucionální problémy, mimo jiných i demografické, o kterých už byla řeč dříve.

Existuje však jiný a možná hlubší důvod, proč pokus rozvolnit křesťanské zásady neuspěl. Právě ta nekompromisnost tradičních principů je z části to, co přivádí některé lidi do Církve na prvním místě – protože věří, že křesťanství, na rozdíl od pohanského chápání, přes všechny nároky rezonuje s pravdou a lidskou důstojností. Vždyť od samého počátku byla Církve znamením nesouhlasu

v tolika věcech, které pohané mohli mít, a křesťané ne: zabíjení novorozeňat, antikoncepce, potrat. A od samého počátku bylo trvání na těchto přísných zásadách pro některé příčinou nenávisť k Církvi. Ale jiní si proto Církve zamilovali, včetně konvertitů známých z historie. Proto nemůžeme začít tím, že budeme hlásat křesťanství bez křesťanských zásad. Tím bychom opomíjeli fakt, že toto právě teď nepopulární, ale stále trvalé učení je mocnou silou, která přivádí lidi do Církve na prvním místě.

**My moderní lidé máme méně rodinných zkušeností než naši předkové. Rodinu nám od kolébky až ke hrobu nahrazují instituce.**

*Tvrdíte, že rodina a obzvláště plození dětí působí, že se jednotlivci stávají vnímavější k víře, zejména ke křesťanství. Proč?*

Je mnoho způsobů, kterými rodiny přivádějí lidi do Církve a jedna zvláštní ka-

pitola knihy se pokouší některé z nich odhalit. Zprvč, vychovávat děti je obrovská odpovědnost. Spousta matek a otců vyhledává pro své děti stejně smýšlející společenství – to je Církve. To je běžný, ale opravdový a působivý způsob, který právě prostřednictvím dětí motivuje některé lidi, aby se stali věřícími. Pak existují okrajovější, ale také mocné způsoby, ve kterých je rodinný život podnětem k uvažování o Bohu. Zkušenost s narozením dítěte přivádí některé matky a otce (možná i mnohé) k transcendentnímu stavu, jež se promění ve zbožnost.

My moderní lidé máme méně rodinných zkušeností než naši předkové. Pro rodinu máme náhradu v institucích od kolébky až ke hrobu, od pečovatelské služby až k ošetrovatelským domovům.

*Pokud máte pravdu – že úpadek rodin znamená úpadek křesťanství –, pak je to pro věřící špatná zpráva. Existuje vůbec nějaký důvod k optimismu?*

Optimismus je vždy na místě! Zprvč, pokud je argument, který kniha uvádí, zhruba správný, pak je zde okamžitý přínos, který by zvláště pro věřící měl být povzbudivý: konvenční způsob pohledu na sekularizaci – podle něhož některá stránka modernosti způsobila, že křesťanský úpadek je *nevyhnutelný* – není pravdivý. Církve není v historii ta, která stojí vždy na špatné straně, jak to tvrdí někteří pomlouvači. To je historický omyl. Historie naopak ukazuje, že křesťanská víra a praktikování víry má svůj odliv i příliv.

K oživení víry dochází. Stalo se tak v životě některých lidí, kteří čtou tyto řádky, v době od konce druhé světové války do počátku šedesátých let, kdy na celém Západě došlo k pozoruhodnému nárůstu počtu věřících. Říkat, že se to nemůže opakovat, znamená ignorovat empirický fakt. Podobně se nám může zdát, že rozbitá rodina je trvalý průvodce moderní doby. Avšak důsledek rozbitých rodin začíná západní společnost chápat teprve nyní. Trvalo to několik desítek let, než se podařilo přesvědčit lidi o škodlivosti kouření. Proč by tomu v případě rodin mělo být jinak?

Christopher White

<http://www.catholicworldreport.com>

Přeložila Krista Blažková

Mistr katolických králů: Svatba v Káně, detail (cca 1497). Foto: Wikimedia Commons





# DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

## Ministryně a dítě

Na úvod si dovoluji citaci z e-mailu sociálně demokratického poslance MUDr. J. Koskuby z 2. listopadu 2011, tj. z doby, kdy se v poslanecké sněmovně projednávala vládní důchodová reforma: „Vážený pane, děkuji za Váš názor. Omlouvám se, jednání dále pokračuje a padají i padat budou argumenty, které požadujete. Nicméně dokud bude ve sněmovně trojkoaliční většina, jako je, nikdo se i sebekvalitnějšími argumenty řídit nebude. Nechce. Snad to voliči změní. Proto děláme, co děláme. S úctou jk“.

Voliči „to“ změnili v předčasných volbách. Je proto na místě položit otázku, jak je na tom současná vládní politická garnitura za ČSSD? Ano, máme novou vládu. Bohužel od chvíle, kdy paní Michaela Marksová Tominová vystoupila v televizi a prohlásila o sobě, že je feministka, jsem si jist její nekompetentností jako ministryně práce a sociálních věcí. V jejím případě je prokazatelné, že neví, kým že to je. Tahle paní nemůže být feministkou. Sice to o sobě prohlašuje, svým životem to ale zcela popírá.

### Kdo jsou feministky

Feministka Linda Hirshmanová mluví s despektem o ženách – matkách, které se pokusily vyvážit práci a rodinu. Podle L. Hirshmanové skončily tím, že obětovaly první druhému a jejich život začal být tyranizován plenkami a závislostí na mužích kvůli prostředkům na životní potřeby. Proto místo této „falešné volby“ L. Hirshmanová obhajuje návrat k radikálním kořenům feminismu – ženě nemilosrdně ambiciózní, zaměřené na sebe a peníze a s nezájmem o děti. Pokud žena musí mít dítě, pak by se měla podle L. Hirshmanové zastavit u jednoho.

Sám jsem si v rámci svých studií demografie a sociologie v této věci udělal jasno. Následně, v roce 2008, jsem k té-

matu feminismus napsal studii, nazvanou „Proměny feministického hnutí“.

### Počátky feminismu

Feminismus a jeho počátky můžeme klást již do 1. poloviny 19. století. První konvent za práva žen se konal v roce 1848. V té době byly ve feministickém



Thomas Webster: Čajový dýchánek (1862)  
Foto: Wikimedia Commons

**Konečným cílem moderního feministického hnutí je svoboda, které podle hnutí nelze dosáhnout bez zrušení manželství.**

hnutí zcela opačné názory na mateřství a děti, než je tomu dnes. Jedna z předních aktivistek a organizátorek konventu v roce 1848, Elizabeth Cadyová Stantonová, nazvala potrat „nechutným a hanebným zločinem“. Další z představitelky raného feministického hnutí bojující za volební právo pro ženy Susan B. Anthonyová na stejné téma napsala: Žena má strašnou vinu na spáchání skutku, bude tížit její svědomí za života, bude tížit její duši ve smrti.

Feministky v 19. století vedly kampaň proti potratům a za schválení zákonů,

kteří potraty kriminalizovaly. Myšlení v uvedených intencích se udrželo ve feministickém hnutí až do začátku let šedesátých 20. století (Patrick J. Buchanan, *Smrt západu*).

### Nové kořeny feminismu

V 60. letech minulého století se setkáváme s novým životním stylem. Mladí ve vyspělých, a tedy bohatých zemích Západu se oddali sexu, drogám, masovým protestům proti všemu a všem. Nový mravní kodex chování pak byl odrazem jejich činů, ale nejen to, byl především jejich ospravedlněním. Náhle se ve velmi krátkém časovém úseku setkáváme s morálkou, která je převráceným, zrcadlovým obrazem morálky tradiční. Staré kořeny společnosti i feministického hnutí tím byly vytrženy. Nové kořeny feminismu se zrodily z nenávisti a začaly bujně růst zalévány hojně krví nenarozených.

### Rodina musí být zničena

Rodina se stává veřejným nepřítelem feministek č. 1. Linda Gordonová prohlašuje: „Základní rodina musí být zničena.“ V 70. letech píše Robin Morganová: „Nezničíme nespravedlnost mezi muži a ženami, pokud nezničíme manželství.“

Na konci roku 1993 Nancy Lehmanová a Helena Sullingerová pustily do světa manifest nazvaný „Deklarace feminismu“: *Manželství existovalo ku prospěchu mužů a právně potvrdzovalo metodu ovládnutí žen... Musíme pracovat na jeho zničení... Konec instituce manželství je nutnou podmínkou osvobození žen. Proto je pro nás podstatné dodávat ženám odvahy k opuštění svých manželů a k tomu, aby nežily v osobních svazcích s muži... Celé dějiny musejí být přepsány s ohledem na útlak žen. Musíme se vrátit ke starodávným náboženstvím ženského pohlaví, jakými bylo čarodějnictví* (F. T. Colleton 1998).

### Národy bez budoucnosti

Uvedený citát je otrěsný, to však nebyl vrchol radikálně změněného, moderního feminismu. Právní poradkyně Catherine McKinnová vyslovila tezi hlásající, že: „Feminismus klade důraz na NEROZLIŠOVÁNÍ pojmů prostituce, manželství, sexuální obtěžování (P. Greenberg 1991).

Konečným cílem moderního feministického hnutí je pak svoboda, které podle hnutí nelze dosáhnout bez zrušení manželství (Wade F. Horn 2000). K tomu lze jen dodat: Zůstane-li osud národů v rukou moderních feministek zatracujících manželství a prolévajících hekatombu krve nenarozených ve jménu svobody, nemají národy žádnou budoucnost. Protože z biologického hlediska neexistuje nic, co je tak rychlým identifikačním vzorem špatné adaptace, jako je rozmnožování pod úrovní populační obměny (K. Runke 1990).

Feminismus se přerodil z hnutí na obranu manželství, rodiny a nenarozených dětí na hnutí likvidující manželství, rodinu a nenarozené děti. Moderní

feminismus tak tvrdě pracuje na zániku národů, ve kterých se úspěšně rozvíjí, a žádná z feministek si neuvědomuje, že svou činností automaticky pracuje na zániku moderního feminismu, a tím i na zániku svém. Feminismus dneška a jeho prostředky (zničení rodiny, anti-koncepce, interrupce, sterilizace) dnes

### Zůstane-li osud národů v rukou moderních feministek, nemají národy žádnou budoucnost.

stárnoucí a vymírající křesťanský svět vehementně nabízí třetímu a islámskému světu. Bez úspěchu. Proč by také třetí svět a islám měl akceptovat sebevraždu, mají-li dostat za dědictví zemi, z níž dobrovolně odcházíme?

### Mediální manipulace

Zkuste si se mnou položit otázku, zda se v případě paní Michaely Marksové Tomi-

nové může jednat o feminismus, protože ideálem feministek je nemít žádné děti. V krajním případě je pro feministky přípustná varianta jednoho dítěte (Hirshmanová) s tím, že ho vychovávají samy bez rodiny a bez muže. Paní Michaela Marksová Tominová je vdaná a s mužem vychovává dvě dcery.

Manipulace médií s naším vědomím je na vysoké profesionální úrovni. Mnohdy se uchyluje k praktikám, jež připomínají vymývání mozků. Snad by to chtělo vzkázat mediálním manipulátorům: děláte svoji práci příliš důkladně, postižení jsou nejen řadoví občané. Postižení se projevuje, díky vaší přílišné horlivosti, i u politiků na místech nejvyšších!

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle  
(Mezitimulky redakce)*



*Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy*

## VTEŘINOVÁ ZBOŽNOST

Na chvíli jsem zavřela oči a ukryla se ve své vnitřní cele. Potichu se přikradla moje sedmiletá vnučka.

„Babi, spíš?“ zašeptala.

„Ne,“ řekla jsem. „Dědeček, když se nehýbe, tak spí, ale já když se nehýbu, tak se modlím.“

„Ale nic neříkáš,“ upozornila vnučka.

„Ne, jen zavřu oči a naslouchám Bohu. Většinou nic neříká. Ale je krásné mlčet s Bohem.“

„Víš co, babi? Tak já se budu modlit s tebou,“ řekla vnučka. Stulila se mi na klíně, zavřela očka a nehýbala se. Vydržela to přesně dvacet vteřin. Ale důležité je, že pochopila princip.

Už dávno jsem si všimla u dětí něčeho, čemu říkám „vteřinová zbožnost“. Nejčastěji je to vidět v kostele. Na konci mše se děti, které musely vydržet celou nekonečnou hodinu v klidu, prudce rozběhnou k východu z kostela, aby mohly



Ferdinand Georg Waldmüller: Dětská modlitba (1858)  
Foto: Wikipaintings

chvilku blbnout s ostatními dětmi, než si dospělí poklábsolí. Ministranty zdržuje převlékání v sakristii, proto spěchají ještě víc, aby už byli s ostatními klučky venku. Prolítnou kostelem jako střela,

na úrovni svatostánku přibrzdí tak prudce, že někdy ještě jedou metr po dlažbě setrvačností, pak důstojně pokleknou a pokřižují se. Netrvá to déle než vteřinu, pak zase vyskočí a letí pryč.

Ale ta vteřina – viděli jste to někdy? Tu vteřinu patří opravdu Kristu. Tu vteřinu jsou tady před svatostánkem jen pro něj. Jsem přesvědčena, že Pán Ježíš dlouho trpělivě čeká, aby nepropásl tu vteřinu, kdy On se dívá na dítě a dítě na něj. Jsem přesvědčena, že to je vteřina velkých milostí.

Možná, že kdybychom dokázali tu vteřinu u dětí rozšířit na dvacet vteřin, pak na pět minut, pak na dvacet minut... Možná bychom byli obklopeni samými světcí. Možná ještě lepší nápad je stát se sami na chvíli dítětem a každý den Bohu věnovat sebe aspoň na tu jedinou vteřinu, ale zato úplně...

*Jitka Hosanna Štěpánková*



# CÍRKEV POD TLAKEM

## Filipova sebevražda a její ohlas v médiích

Případ sebevraždy čtrnáctiletého Filipa Havlíčka se stal soustem především pro *Blesk*. Nejnověji se ho však ujal i týdeník *Reflex*, který se pokusil kauzu rozebrat trochu hlouběji, i když se drží povinného hodnotového rámce. Proto se *RC Monitor* rozhodl k věci vyslovit a padlo to na mne.

Váhala jsem, a to přinejmenším ze dvou důvodů. Především jsem i já před několika lety přišla o syna, i když ten nespáchal sebevraždu, naopak statečně bojoval do poslední chvíle o život; cítím s každou matkou, která se octla na této Kalvárii. Kromě toho k případu znám jako soukromá osoba určité souvislosti, jež nechci a nebudu veřejně rozebírat. Naskýtá se samozřejmě otázka, proč se tedy do věci pouštím.

Důvod je jeden: byl to právě náš server, který jako první zdroj u nás zveřejnil případ švédského pastora Åke Greena, odsouzeného v lednu 2004 k jednomu měsíci vězení za to, že ve svém kázání citoval biblické pasáže, odmítající homosexuální chování. Proti pastorovi byl použit paragraf (platný od roku 2003) zakazující vyvolávání nenávisti vůči homosexuálům. Pastor řekl, že sexuální deviace jsou rakovinou v těle společnosti. Soud druhé instance ho osvobodil s tím, že obsah kázání plně odpovídá biblickým textům,

na něž se odvolává, a proto je nelze chápat jako štvání proti části obyvatelstva. Na konci listopadu pak švédský nejvyšší soud Åke Greena osvobodil s tím, že se na jeho kázání vztahuje svoboda slova a svoboda náboženství. Nicméně varování zaznělo.

A bylo slyšet. Jeden z přátel mi k věci napsal: „Za silnými reakcemi z katolické strany nezřídka stojí podobný pocit úzkosti, ne až tak nepodobný tomu Filipo-

**Není možné, aby kněz, který hájí nauku Církve, zůstal bez podpory, ostřelován ze všech stran.**

vu – pocit úzkosti a strachu z agresivních kampaní homosexuálních aktivistů, kteří Církve zesměšňují a hrubě urážejí, zdrčnost z pohanění, jež na adresu křesťanů zaznívají z médií včetně těch veřejnoprávních, odkud vychází tlak „většinového“ veřejného mínění.“

K události samé snad ještě pár věcných poznámek. Především víme z otevřených zdrojů, že nešlo o katolický pohřeb, ale o zhruba dvouhodinovou manifestaci ve prospěch homosexuálů (podrobně to uvedl rozhlasový pořad

*Kvér*); účastníkům byla připínána duhová stužka, čemuž se někteří divili (uvedl *Reflex*). Pouze z *Reflexu* se dozvídáme, že Filip byl ke svému činu inspirován americkým filmem „Modlitba za Bobbyho“, kde je mladý homosexuál dohnán k sebevraždě primitivní, fanatickou matkou. Naopak se ale z otevřených zdrojů nedozvíme, co vlastně říkal zástupce homosexuálů, jaké požadavky kladl atd. Neuvádí to ani *Blesk*, ani *Kvér*, ani *Reflex*.

Filipova rodina obviňuje z jeho smrti Církve, jiní účastníci pohřbu poukazují na možné chyby rodiny. Církve ale učí, že máme – slovy Augustinovým – hřích nenávidět, hříšníka milovat. (Ostatně – jaký hřích u čtrnáctiletého dítěte?) A rodina? Kdo z nás jako rodič nedělal chyby?

*Reflex* líčí, jak je rodina bojovně nalaďena a hodlá napadnout „pokrytectví Církve“. My nikoho napadat nebudeme. Ale na druhé straně se nesmíme bát! Není možné, aby kněz, který hájí nauku Církve, zůstal bez podpory, ostřelován ze všech stran! Nebo snad chceme čekat, až nám zase začnou kněze zavírat?

Michaela Freiová



Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

## Žijte jako Boží děti a Kristovi bratři

Co tedy je tato chudoba, kterou nás Ježíš osvobozuje a činí bohatými? Je to právě jeho způsob, jakým nás miluje a jakým se nám přibližuje, jako milosrdný Samaritán, který přistupuje k polomrtvému člověku, zanechanému na okraji cesty (srov. Lk 10,25 a násl.). Co nám dává pravou svobodu, pravou spásu a pravé štěstí, je jeho milosrdná, něžná a sdílejší láska. Kristova chudoba, která nás obohacuje, je jeho vtělení: to, že vzal na sebe naše slabosti a naše hříchy, a tím nám

odevzdal nekonečné Boží milosrdenství. Kristova chudoba je tím největším bohatstvím: Ježíš je bohatý svou nekonečnou důvěrou v Boha Otce, svou odevzdaností Otci v každém okamžiku a stálým hledáním jen jeho vůle a jeho slávy. Je bohatý jako dítě, které se cítí milované a miluje své rodiče a ani na okamžik nezapochybuje o jejich lásce a něžnosti. Ježíšovo bohatství spočívá v tom, že je Synem, a jeho jedinečný vztah s Otcem je svrchovanou výsadou chudého Me-


siáše. Když nás Ježíš vyzývá, abychom na sebe vzali jeho „lehké jho“, vyzývá nás tím, abychom se obohatili jeho „bohatou chudobou“ a „chudým bohatstvím“, sdíleli s ním jeho synovského a bratrského Ducha a stávali se syny v Synu a bratry v prvorozeném Bratru (srov. Řím 8,29).

Bylo řečeno, že jediný smutek je z toho, že nejsme svatí (Léon Bloy). Můžeme rovněž říci, že existuje jediná skutečná bída: když nežijeme jako Boží děti a jako Kristovi bratři.

Z poselství papeže Františka k postní době, TS ČBK

# XIV. ROČNÍK POCHODU PRO ŽIVOT

Praha 29. březen 2014



**Pochod pro život**  
Dítě – to nejdražší, co jsme dostali.

29. března 2014 v Praze  
Zahájení pochodu ve 14:15 na Mariánském náměstí

V loňském roce přišlo o život dalších 23 tisíc dětí. Možná jen jejich maminkám nikdo neřekl, že na potrat jít nemusí. Jsme kreativní. Jsme pro život.

[pochodprozivot.cz](http://pochodprozivot.cz)

Doprovodný program:  
9.00 diskusní panel s osobnostmi veřejného života (Dominikánský klášter, Jilská 7a)  
12.30 Pontifikální mše svatá u sv. Jiljí – kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský  
Liturgie v řeckokatolické katedrále sv. Klimenta – apoštolský exarcha Ladislav Hučko  
Mše svatá pro cizojazyčné účastníky u Pražského jezulátka

podstoupit umělý potrat. Usilujeme o to, aby v naší zemi bylo každé dítě od okamžiku početí vnímáno jako jedinečná bytost a požehnaní a jeho život byl i společností chráněn.

Uvítáme, pokud byste chtěli vaši organizaci uvést na našich stránkách <http://pochodprozivot.cz> mezi podporujícími subjekty.

Budete-li chtít účastníky krátce osobně pozdravit při zahájení Pochodu pro život v sobotu 29. března 2014 ve 14.15 hodin na Mariánském náměstí v Praze, potvrďte nám účast na adrese [info@prolife.cz](mailto:info@prolife.cz). Vzhledem k množství zájemců počítejte se vstupem maximálně 3–5 vět, které shrnou, proč vaše organizace akci podporuje.

Rovněž vás rádi přivítáme v předvečer Pochodu pro život v pátek 28. března 2014 od 18 do 21 hodin v pražském dominikánském klášteře na již pravidelném setkání představitelů organizací věnujících se ochraně lidského života a rodiny. Při pohoštění se těšíme na setkání, abychom si mohli společně popovídat o tom, co vše se za uplynulý rok událo a co nás

čeká. Máte-li o účast zájem, prosíme, zaregistrujte se obratem na <http://pochodprozivot.cz/celostatni-2014-registrace>.

Veškeré informace o letošním Pochodu pro život jsou k dispozici na adrese <http://pochodprozivot.cz>.

Těšíme se na setkání

Radim Ucháč  
[pochodprozivot.cz](http://pochodprozivot.cz)

## Program:

9:00 diskusní panel s osobnostmi veřejného života (klášter dominikánů, Jilská 7a)

12:30 Pontifikální mše svatá u sv. Jiljí – kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský

Liturgie v řeckokatolické katedrále sv. Klimenta – apoštolský exarcha Ladislav Hučko

Mše svatá pro cizojazyčné účastníky u Pražského jezulátka

14:15 zahájení průvodu na Mariánském náměstí v Praze před budovou pražského Magistrátu

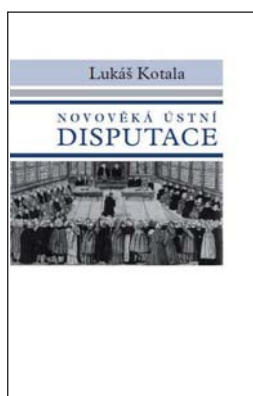
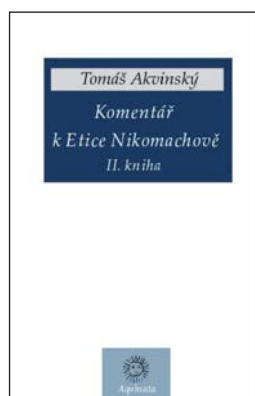
16:15 zakončení průvodu na Václavském náměstí

Vážení přátelé,

srdečně vás zveme na celostátní Pochod pro život, který se uskuteční v sobotu 29. března 2014 v Praze. I letos akci organizujeme proto, aby každá nečekaně těhotná maminka v naší zemi věděla, že jsou zde lidé ochotní jí pomoci a nemusí

## Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, 110 00 Praha 1  
tel.: 224 218 440, e-mail: [krystalop@volny.cz](mailto:krystalop@volny.cz), on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>



### Tomáš Akvinský: Komentář k Etice Nikomachově II

Pro Aristotelovu etiku je klíčové téma ctnosti. Probírá se porůznu v celé *Etice Nikomachově*, nicméně její 2. kniha představuje východisko, kde je morální ctnost definována a uvedena do kontextu lidského života a jednání. V čem spočívá ctnost, kam ji zařadit v celku lidské přirozenosti, jak ji získat a rozvíjet, jaké jsou jednotlivé ctnosti a jim odpovídající neřesti? To vše je tématem druhé knihy Aristotelovy *Etiky Nikomachovy* a potažmo komentáře svatého Tomáše. Brož., 236 str., 260 Kč

### Lukáš Kotala: Novověká ústní disputace

Knihy přibližuje čtenáři téma disputací a vykresluje základní obraz novověké disputace. Jádrem knihy tvoří část, v níž autor rozebírá jednotlivé procedurální kroky novověké disputace a připojuje k nim alespoň některé relevantní teoretické základy. Brož., 172 str., 210 Kč





Jak to vidí Philip Prentis

## Sexuální výchova v Čechách

Primárním cílem předkládané sexuální výchovy je naučit děti vnímat svoji sexualitu jako něco neintimního. Pokud však sex nemá být něčím intimním, pak nemusí být ani součástí lásky.

Má se na školách vyučovat sexuální výchova? Pokud ano, co by mělo být obsahem takového předmětu, jaké by měl mít cíle a jakým způsobem by se měl učit? Jestli vás zajímají tyto otázky, právě pro vás je určen dokument Dagmar Smržové, *Sexuální výchova v Čechách*.

Film dokumentuje dvoudenní moderně pojaté školení sexuální výchovy, které absolvovali učitelé jedné základní školy. Měli tak možnost vyzkoušet si na vlastní kůži metody, které měly být posléze aplikovány na žáky. Šlo o různé hry, které mají vést žáky ke sdílení svých sexuálních zkušeností a znalostí, eliminovat stud a samozřejmě naučit je, jak navlíkat kondomy.

Hravá hudba dokresluje rozpaky učitelů, kteří jsou nuceni vyjít ze své komfortní zóny a předvádět se před kamerou při různých více či méně trapných cvičeních. Režisérka se zaměřuje na čtyři výraznější osobnosti učitelského sboru. Kromě ředitelky, která je z celé akce nadšená, jsou tam dva muži, kteří jsou z toho spíše otráveni a radši by se věnovali něčemu smysluplnějšímu, a jedna věřící učitelka – jediná z celého sboru –, jež některá cvičení bojkotuje a vyjadřuje takové rebelské názory, jako že sex by měl být vyvrcholením milostného vztahu a provádět se nejlépe až v manželství, či že věřící by ty kondomy vůbec používat

neměl. Trochu mi chyběly názory dalších učitelů, ale z jejich otrávených pohledů usuzuji, že jejich pocity by se daly shrnout větou: „to vedení zas něco vymyslelo“. Celkově se dá říct, že vyznění dokumentu je k navržené sexuální výchově kritické, ale ne tak okatě, že by to pobouřilo některé její příznivce.

Vzpomenu-li na svoje vlastní zážitky se sexuální výchovou, musím konstatovat, že obsahově se zas tolik nelišila – z videí jsme se dozvěděli, že správný puberták souloží s kondomem, a taky jsme zhlédli názorné ukázky, jak se správně nasazuje. Sice jsme se neučili formálně vulgární výrazy pro pohlavní orgány, ale kupodivu spolužáci tyto znalosti s radostí sdíleli i bez přičinění učitelského sboru. To, v čem se naše sexuální výchova hlavně lišila, byla skutečnost, že byla neinvazivní. Nikdo nás nenutil sdílet kdejaké intimnosti o tom, kdo masturbuje a kdo menstruuje, či číst nahlas před celou třídou vytríbený slovník dlaždice, nebo jeden za druhým nasazovat kondom na pomůcku přímo před ostatními spolužáky.

Zaujala mě jedna z her, kde se lektor ptal na různé věci ohledně sexuality a učitelé museli jít na jednu nebo druhou stranu učebny, podle toho, zda si mysleli, že odpověď je ano či ne. Některé otázky byly sice dost nejednoznačné, ale

jakmile se část učitelů dala do pohybu, zbytek je stádně následoval, až na pár jedinců, u kterých bylo vidět, že s většinovým názorem vnitřně nesouhlasili. Nakonec se i tito nechali zlanářit a šli s většinou. Možná by bylo vhodnější učit děti používat vlastní hlavu, aby se nebály postavit se za to, co považují za správné, i proti té většině.

Primárním cílem této sexuální výchovy je naučit děti vnímat svoji sexualitu jako něco neintimního. Někde jsem četl definici lásky jakožto rozhodnutí stát se vůči druhému zranitelný. Pokud sex nemá být něčím intimním, pak nemusí být ani součástí lásky. Může to být sport, který mezi sebou provozují přátelé, díky antikoncepci bez rizika vzniku odpovědnosti v podobě dětí – prostě „bezpečný sex“. Škoda jen, že realita je jiná a že nikdy nelze zaručit, že nedojde k početí či k navázání citového pouta (o přenosu chorob nemluvě). Za sebe můžu říct, že bych nechtěl, aby moje děti musely podstoupit takovouto sexuální výchovu, a jsem rád, že jsem měl možnost nahlédnout do návrhu, který dříve nebo později bude někdo další nutit do základních škol, abych se mohl pevně postavit proti.

Philip Prentis  
IT specialista

a člen Strany svobodných občanů

### Webová stránka <http://res.claritatis.cz> aneb Jak šířit dobré zprávy

Na vaše vlastní nebo farní webové stránky můžete umístit automatický přehled posledních zpráv. Stačí na své stránky umístit kód, který najdete na <http://res.claritatis.cz/podpora>. Na téže stránce můžete také najít bannery k propagaci našeho internetového zpravodajství, stejně jako odkaz na náš facebookový profil. Pomozte nám šířit zprávy, o kterých se jinde nepíše, mezi vaše známé a přátele! Děkujeme!

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: [redakce@claritatis.cz](mailto:redakce@claritatis.cz).

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

## Letem světem

Deník *Le Figaro* přinesl příběh **studentky Anny**, která se svými rodiči přišla před deseti lety z Ruska do Francie. Rodičům bylo záhy uděleno státní občanství a nyní si o totéž požádala i Anna, brilantní studentka jemných způsobů, nadšená milovnice opery. **Státní orgány ale ve věci podané žádosti o státní občanství usoudily, že její osobnostní profil není k udělení občanství vhodný.** Věděla, jaké jsou národní barvy Francie, dobře znala historii a všemi testy prošla bez chybičky. Pak ale přišla otázka po zájmu o politické dění v zemi. **Anna potvrdila, že jí není lhostejné a že se aktivně účastní „demonstrací“ a „manifestací“** (které jsou vcelku pro Francouze národním sportem). Musela tento svůj zájem upřesnit, a proto uvedla, že se účastnila demonstrace týkající se problému s prezidentem Sarkozym a pak že se pravidelně účastnila manifestací organizovaných hnutím *La Manif Pour Tous* (Manželství pro všechny). Věci zcela normální v západní demokracii, řeknete si. Leč, není tomu tak! Pro poslední zmíněné byla vyloučena z jednoznačného ano francouzskému občanství. Trvalo pár měsíců, než Anna dostala dopis. Rovnou předvolání na policii. „Předpokládáme, že podporujete pravici!“ udeřili policisté. Ptali se dokonce, zda chodí na mši svatou. Policista se zajímal o její účast na demon-

stracích proti legalizaci homosexuálního „manželství“. A nabídl, že **když „práskne“ pár jmen studentů, kteří na tyto demonstrace chodí s ní, občanství získá.** Jinak určitě ne. Jsme ještě pořád v Evropě svobodní? Toto se děje jen 1500 km od nás.

Slovenský server *Rodinka.sk* přinesl pěkné zamyšlení o „moje babče“. Vnučka píše, že babička měla sedm dětí. To v dané



Koláž: mimi

době nebylo nic neobvyklého. „Všechny děti se uměly brzy postarat nejen o sebe, ale i o mladší sourozence. Výpomoc doma byla naprostou samozřejmostí. „Babka“ se nestarala o to, zda měly děti hotové školní úlohy nebo nachystané aktovky. To se samozřejmě předpokládalo a každý si za tyto své věci byl velmi brzy zodpovědný zcela sám. **Neměla parní čistič. A přesto měla doma všude čisto.**“ Na první pohled viditelnou ctností byla u této dámy mimo jiné

pracovitost. To by skoro nechalo mnoho lidí chladných, ale zopakují – **pracovitost je ctnost.** Autorka podnětného textu ještě píše: „Babka neměla žádné vzdělání, nikdy nečetla odborné knihy o výchově. V jejím kredenci byly čas od času noviny a pár kuchařek. Přesto vychovala všech svých sedm dětí k slušnosti, úctě, pracovitosti a k ochotě pomáhat druhým. **Jak to všechno dokázala?**“ Napadá mne jedině: vlastním příkladem. Ctnosti se následující intuitivně, zvláště u dětí. Jejich opak je ale chytavější... Takže vysoké nároky musí mít na sebe naprosto každý z nás.

A něco pro postní misijní nadšení na závěr: „**Viděli jsme velkou lásku k Ježíši a zdravou teologii založenou na Bibli i klasické dogmatice.** Zazili jsme bohatství posvátnosti. Viděli jsme logiku v důkladné kněžské struktuře, která pomáhá uchovávat poklady víry Církve a přenáší ji z generace na generaci. Potkali jsme se s etickou a morální silou a konzistencí, která se nebojí čelit většinovému názorovému mínění, a to za upřímné laskavosti ke všem, kteří jsou slabí a chudí.“ To jsou **slova zakladatelů evangelikálního charismatického Slova života** Ulfa a Brigitty Elkmanových ze švédské Uppsaly. Ti v těchto dnech, na sklonku svého aktivního života, **poznali, že katolický domov je ten pravý.** *Ite, missa est!*

-zd-

- 23. 3. Ne 3. neděle postní**  
Ex 17,1–7, Žl 95, Řím 5,1–2,5–8, Jan 4,5–42
- 24. 3. Po sv. Kateřina Švédská, abatyše**  
2 Král 5,1–15a, Žl 42, Lk 4,24–30
- 25. 3. Út Slavnost Zvěstování Páně (Den modliteb za nenarozené děti)**  
Iz 7,10–14, Žl 40, Žid 10,4–10, Lk 1,26–38
- 26. 3. St sv. Kastulus (Haštal), mučedník**  
Dt 4,1,5–9, Žl 147, Mt 5,17–19
- 27. 3. Čt sv. Rupert, biskup**  
Jer 7,23–28, Žl 95, Lk 11,14–23
- 28. 3. Pá sv. Rogát a druhové, mučedníci**  
Oz 14,2–10, Žl 81, Mk 12,28b–34
- 29. 3. So bl. Ludolf (Slavomil), biskup OPraem a mučedník**  
Oz 6,1–6, Žl 51, Lk 18,9–14

- 30. 3. Ne 4. neděle postní**  
1 Sam 16,1b.6–7.10–13a, Žl 23, Ef 5,8–14, Jan 9,1–41
- 31. 3. Po bl. Balbína, mučednice**  
Iz 65,17–21, Žl 30, Jan 4,43–54
- 1. 4. Út sv. Makarius (Blahomír), opat**  
Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16
- 2. 4. St sv. František z Pauly, poustevník**  
Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30
- 3. 4. Čt sv. Nikita, hegumen a vyznavač**  
Ex 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47
- 4. 4. Pá sv. Izidor, biskup a mučedník**  
Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30
- 5. 4. So sv. Vincenc Ferrerský, kněz**  
Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

